

Arrest

nr. 95 183 van 15 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en afkomstig uit het dorp Palaw Kamar in het district Chardara van de provincie Kunduz. Wanneer de Taliban aan de macht kwamen bent u met uw familie naar Pakistan verhuisd. In 2004 zijn jullie terug naar Afghanistan gegaan. Wanneer u enkele dagen terug in uw dorp woonde werd u beschoten op straat. Sindsdien leefde u de volgende drie jaar tot aan uw vertrek binnen in huis. Uw vader en oudste broer gingen wel dagelijks naar buiten om naar de winkel te gaan, een jirga bij te wonen en andere – u onbekende – zaken te regelen. Uw oom die enkele

maanden voor jullie eveneens vanuit Pakistan terug is gegaan naar Afghanistan had jullie grond ingenomen. Daardoor en vanwege bedreigingen door de Taliban omdat uw vader vroeger voor de overheid heeft gewerkt, was jullie leven in gevaar. Uw vader besloot dan dat jullie samen Afghanistan zouden verlaten. Jullie zijn in 2007 vertrokken maar in Turkije raakte u gescheiden van uw familie. U had verschillende documenten uit Afghanistan, waaronder uw taskara, maar doordat uw vader die bijhield bent u deze kwijtgeraakt. U bent zelf verder getrokken en bent nog vier jaar onderweg geweest. Op 6 april 2011 heeft u in België asiel aangevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met uw oom in Afghanistan ondermijnd worden door uw gebrekkige kennis dienaangaande. U verklaart dat hij net als u in Pakistan heeft gewoond maar dat hij eerder terug is gegaan naar uw dorp en een stuk grond van uw vader heeft afgenomen (CGVS, p. 19). Nadat u echter gevraagd wordt waarom hij een stuk grond van zijn eigen broer zou willen afnemen antwoordt u dat u **niet eens weet of het uw oom was dan wel uw vader die het stuk grond van de ander probeerde af te nemen** (CGVS, p. 19). Evenmin kan u het Commissariaat-generaal meedelen wat uw vader gedurende drie jaar allemaal heeft ondernomen om dat stuk grond te verkrijgen. Tevens blijkt u niet te weten wat uw vader dan wel van plan was te doen met dat stuk grond. U kan louter vermoeden dat hij er misschien iets op zou bouwen of laten groeien of het zou verkopen (CGVS, p. 20). Wat betreft uw oom zelf verklaart u bovendien niet eens te weten waar hij ergens zou wonen noch wat hij precies van beroep is (CGVS, p. 19). U verklaart in dit verband dat men u heeft gezegd dat hij voor de overheid zou werken maar u kan geen specifieke functie opgeven (CGVS, p. 22). Dergelijke vage verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van deze problemen in ernstige mate. Wat dan weer de problemen met de taliban betreft, zegt u dat men uw vader viseert omdat hij ooit voor de overheid zou hebben gewerkt en omdat ze dachten dat hij bepaalde informatie zou bezitten (CGVS, p. 21). U kan, naast het feit dat hij bij de recherche heeft gezeten, echter niets concreets over zijn functie bij de overheid vertellen. Bovendien weet u evenmin van wanneer tot wanneer hij deze functie zou hebben uitgeoefend (CGVS, p. 13). Derhalve rijzen er ernstige twijfels bij de door u aangehaalde tewerkstelling van uw vader bij de autoriteiten en de problemen die u en uw familie als gevolg hiervan zouden ondervonden hebben.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat ook aan uw beweerd verblijf in Afghanistan van 2004 tot 2007 geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

Doorheen uw verklaringen haalt u aan dat u in de periode van 2004 tot 2007 waarin u in Afghanistan verbleef nooit uit uw huis bent geweest, waarmee u uw gebrek aan kennis over uw regio wil verklaren (CGVS, p. 5-10, 17, 18). De kennis die u wel bezit over de regio diende u – blijkens uw verklaringen – tijdens uw reis uit Afghanistan van uw vader te leren (CGVS, p. 10-12). Uit uw verklaringen blijkt dat u binnen diende te blijven omdat uw oom en de taliban uw vader zochten en dat zij u zouden vermoorden indien u buiten zou komen (CGVS, p. 6, 18 en 19). U kan echter niet aannemelijk maken in werkelijkheid van 2004 tot eind 2007 in Afghanistan - binnenshuis - te hebben geleefd. Zo verklaart u dat wanneer uw vader naar buiten ging hij meerdere keren gewond en met gaten in de auto terugkwam (CGVS, p. 18). Het is echter weinig aannemelijk dat uw vader gedurende drie jaar elke dag naar buiten ging met zijn zoon in de wetenschap dat hij door de taliban gevisieerd werd en erop hem geschoten zou kunnen worden (CGVS, p. 9, 18 en 21). Wanneer u vervolgens hiermee geconfronteerd wordt kan u dan ook slechts het weinig overtuigende antwoord geven dat hij misschien geluk heeft gehad (CGVS, p. 20). In dit verband dient nog gezegd dat het hoogst merkwaardig is dat men uw vader zou trachten te vermoorden – en hem ook verschillende keren zou hebben beschoten – maar daar nooit in geslaagd zou zijn ondanks het feit dat hij gedurende drie jaar elke dag naar buiten ging. Wanneer u dan verder nog gevraagd wordt waarom jullie uiteindelijk nog drie jaar in uw dorp hebben verbleven, gezien het feit dat jullie leven voortdurend in gevaar zou zijn geweest, kan u louter zeggen dat uw vader – gedurende drie jaar – dacht dat het de volgende dag beter zou gaan (CGVS, p. 18), wat geenszins weet te overtuigen.

Tevens weten ook uw verklaringen over uw dagelijkse bezigheden in uw huis gedurende drie jaar lang niet te overtuigen. Zo zegt u dat u naar de radio luisterde en benoemt u twee radiozenders, namelijk Radio Azadi en Ashna Radio. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat uit informatie op

het Commissariaat-generaal blijkt dat Ashna Radio niet uitzendt in de provincie Kunduz. Bovendien kan u de namen van de programma's waar u naar luisterde niet geven (CGVS, p. 15). Daarnaast benoemt u wel twee presentatoren – Khalida Sadat en Ashna Sahib – maar u kan dan weer niet zeggen op welke zender deze presentatoren juist te horen zijn (CGVS, p. 16). Daarenboven is het opmerkelijk dat u nog nooit gehoord heeft van Radio Jaihoon. Uit bovenvermelde informatie blijkt immers dat Radio Jaihoon een nieuw radiostation was in de provincie Kunduz dat met uitzenden begonnen is in mei 2005, in de periode dat u - volgens uw verklaringen - in Kunduz verbleef.

Ook in verband met andere aspecten van uw dagelijkse leven in Afghanistan blijkt u weinig overtuigende verklaringen af te leggen. Zo kan u het Commissariaat-generaal niet vertellen wat voor werk uw vader deed in de periode dat u in Afghanistan was (CGVS, p. 13). U verklaart daarnaast dat uw broer en uw vader elke dag naar buiten gingen maar buiten naar de winkel gaan en met mensen praten om problemen op te lossen, weet u niet wat ze nog deden. Hoewel u zegt dat men nooit iets tegen u hierover zei is het weinig aannemelijk dat u gedurende die drie jaar nooit bent te weten gekomen wat zij heel die tijd precies uitvoerden (CGVS, p. 9). U kan daarnaast geen verklaring bieden voor het feit dat uw vader hierover niets wilde vertellen. U zegt in dit verband dat hij misschien dacht dat jullie slecht zouden reageren indien hij over de problemen zou vertellen die jullie in Afghanistan hadden, wat echter een loutere veronderstelling betreft en geenszins een verklaring biedt voor uw totale gebrek aan kennis over de bezigheden van uw vader en broer (CGVS, p. 12). Daarnaast verklaart u dat er twee keer per week een dokter naar jullie thuis kwam omdat uw moeder, uw zus en uzelf ziek waren. Hoewel het blijkens uw verklaringen bovendien om minstens twee verschillende dokters ging, kan u echter geen enkele van deze dokters bij naam noemen (CGVS, p. 9 en 14).

Bovendien is het hoogst merkwaardig dat u niet blijkt te weten of er al dan niet buiten uw oom nog andere familie van u woont in Kunduz of elders in Afghanistan. U verklaart dat u het niet weet omdat u er niet geweest bent (CGVS, p. 13). Het feit dat u er niet geweest bent betekent niet dat u niet kan weten of er nog andere familie van u zou wonen in Afghanistan.

Voorts blijkt dat ook uw kennis over belangrijke personaliteiten in uw regio zeer beperkt is. U weet niet wie de leider van uw dorp Palaw Kamar is (CGVS, p. 7). U haalt Haji Nader aan omdat uw vader en broer soms over hem spraken maar u weet niet of hij wel degelijk de leider van Palaw Kamar is. Bovendien kan u het Commissariaat-generaal geen enkele concrete informatie over hem meegeven (CGVS, p. 7). Ook het hoofd van de politie in uw district in de periode dat u er verbleef kent u niet (CGVS, p. 10). U zegt vervolgens echter dat aan het hoofd van de politie van de provincie Kunduz een zekere Muhiddin stond (CGVS, p. 10). Volgens informatie op het Commissariaat-generaal was Muhiddin net het hoofd van de politie in uw district en dit bovendien slechts vanaf december 2010. Wanneer u bovendien nog wordt gevraagd of u Mutalib Baig – het provinciale politiehooft van Kunduz van 2005 tot 2007 – kent, zegt u van niet (CGVS, p. 14).

Verder blijkt u geen kennis te hebben van de verschillende etnische groepen in de provincie Kunduz. Zo zegt u dat er twee grote etnieën zijn, namelijk de Pashtun en de Hazara. Wanneer u dan gevraagd wordt of er Hazara's leven in de provincie Kunduz verklaart u opmerkelijk genoeg dit niet te weten (CGVS, p. 5). Bovendien is het vreemd dat u zegt dat de Pashtun en de Hazara's de twee grote etnieën zijn. In de provincie Kunduz blijken de Hazara's immers slechts ongeveer 6% van de bevolking uit te maken terwijl ongeveer de helft van de bevolking in Kunduz bestaat uit Tadzjieken en Oezbeken.

Tevens blijkt u weinig kennis van omliggende dorpen te bezitten. Zo kan u slechts drie dorpen benoemen die rond uw dorp liggen, namelijk Nawabad, Zadran en Khalal Zay. Het is daarenboven bevreemdend dat wanneer u op een ander moment in het gehoor gevraagd wordt naar andere stammen die u in uw dorp wonen naast de Nasery-stam, u eveneens Zadran en Khala Zay antwoordt (CGVS, p. 5). Wanneer u verder aangespoord wordt om nog enkele dorpen op te noemen zegt u te denken dat misschien Shaga ook in de buurt ligt maar dit zou u niet weten omdat u niet rondwandelde (CGVS, p. 7).

U verklaart verder dat er geen natuurrampen zoals overstromingen, aardbevingen of droogtes waren in de tijd dat u in Kunduz woonde (CGVS, p. 18). Uit informatie op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat er in 2005 zware overstromingen voorkwamen in de provincie Kunduz, waarbij Chardara een van de zwaarst getroffen districten was. Door onder meer deze overstromingen is de rijstogst in dat jaar in Kunduz voor een groot deel verloren gegaan. Naar aanleiding hiervan werden vervolgens acties ondernomen door USAID om de getroffen gebieden te helpen. In de provincies Kunduz, Badakshan en Bamyan werden fondsen ter beschikking gesteld voor medicijnen en eerste hulp, proper water, brandstof en herstellingswerken aan irrigatiesystemen. Daarnaast blijkt er nog in juli 2006 een aardbeving de provincies Kunduz en Takhar te hebben getroffen waarbij meer dan 2500 mensen dakloos zijn geworden. Het Internationaal Comité van het Rode Kruis heeft dan hulp geboden in de vorm van onderdak, essentiële huishoudtoestellen en voedsel.

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat u evenmin kennis blijkt te bezitten van incidenten met gewapende groeperingen die voorvielen in de periode dat u in Kunduz woonde. In dit verband zegt

u dat u niet buiten bent geweest en dat niemand u erover heeft verteld (CGVS, p. 18). Nochtans blijken er in de periode tussen 2004 en 2007 enkele incidenten te zijn voorgevallen met gewapende groeperingen. In april 2007 zijn er negen politiemensen omgekomen en 32 gewond bij een aanslag op een militair trainingskamp. In mei 2007 zijn drie Duitse soldaten en nog zes andere personen omgekomen door een zelfmoordaanslag in een bazaar in de stad Kunduz. Later in die maand zijn nog twee doden en twee gewonden gevallen in een zelfmoordaanslag op een voertuig van een Amerikaanse private beveiligingsfirma in de wijk Seh Dara van de stad Kunduz. In september 2007 zijn in de stad Kunduz verder nog twee politiemensen omgekomen bij een raketaanval.

Tot slot dient nog vastgesteld te worden dat u geen kennis heeft van de Afghaanse kalender. Zo kan u uw geboortedatum niet naar de Afghaanse kalender omzetten noch het jaar waarin u uit Afghanistan zou zijn vertrokken (CGVS, p. 2 en 4). Wanneer u gevraagd wordt waarom u daar geen kennis over heeft antwoordt u dat jullie geen kalender nodig hadden in Afghanistan. Wanneer u dan gevraagd wordt om uit te leggen hoe u dan bent te weten gekomen van wanneer tot wanneer u in Afghanistan heeft verbleven antwoordt u opnieuw dat u die kalender niet nodig had en dat u slechts denkt dat de data die u eerder gaf – namelijk van 2004 tot eind 2007 – correct zijn, wat echter weinig weet te overtuigen. Wanneer daarnaast gepeild wordt naar enige maanden of jaartallen die u gehoord zou hebben blijkt u hier evenmin een concreet antwoord op te kunnen geven (CGVS, p. 4).

Het geheel van voorgaande vaststellingen leidt ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw verblijf in het district Chardara van de provincie Kunduz in de periode 2004-2007. Bijgevolg kan er logischerwijze evenmin nog enig geloof worden gehecht aan uw beweringen over de feiten die in diezelfde periode aan de basis van uw vlucht uit het district Chardara van de provincie Kunduz zouden hebben gelegen.

Wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde verblijf in Afghanistan moet worden opgemerkt dat geloofwaardige verklaringen in dit verband belangrijk zijn voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u sinds 2004 werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet

bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekende partij stelt in dit verband onder meer dat *"de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen"*, *"art. 62 van voormelde Vreemdelingenwet"*, *"de rechtspraak van de Raad van State (d.d. 25/09/1986 nummer 26933)"*, *"art. 8 en art. 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens"* en *"art. 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"* stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Verzoeker volhardt dat de door hem aangehaalde problemen wel degelijk onder de Vluchtelingenconventie ressorteren en van dien aard zijn om hem het statuut van vluchteling toe te kennen. Volgens verzoeker staan de elementaire punten niet uitdrukkelijk in de bestreden beslissing te lezen. Verzoeker tracht vervolgens de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Volgens verzoeker kan zijn onwetendheid en vaagheid aangaande de aangehaalde problemen met zijn oom en de taliban verklaard worden door zijn jeugdige leeftijd – waardoor zijn vader de gevraagde zaken niet met verzoeker besprak – en het gegeven dat hij weinig geschoold is daar hij slechts vijf jaar les volgde. Verzoeker geeft tevens aan dat doordat hij een zekere tijd heeft moeten wachten om alles te vertellen aangaande zijn problemen, waardoor het moeilijker wordt om zich alle details te kunnen herinneren. Met betrekking tot de vaststellingen omtrent verzoekers herkomst benadrukt verzoeker dat hij wel veel informatie kon verschaffen en is hij van mening dat het gegeven dat verzoeker op de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gestelde en aangehaalde vragen in de bestreden beslissing niet kon antwoorden niet van dien aard is om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken. Verzoeker wijst erop dat hij vlot radiostations, tv stations, het landnummer, namen van belangrijke personen en omliggende dorpen opsomt. Verzoeker verklaarde tevens naar muziek en verhaaltjes op de radio te luisteren en aldus wel degelijk te hebben geantwoord. Volgens verzoeker dient er rekening te worden gehouden met de hoeveelheid aan vragen die er hem werden gesteld met betrekking tot zijn verblijfplaats. Verzoekers vader vertelde soms iets, doch verzoeker kan niet weten waarom zijn vader dit deed. Verzoekers vader werd tweemaal persoonlijk aangevallen en was telkens tweemaal gewond, waarmee duidelijk is aangetoond dat hij een doelwit is en dat de overheid hem niet kan en zal beschermen. Verzoeker is zijn familie in Turkije kwijtgeraakt, doch zij waren in het bezit van documenten waarmee hij zijn afkomst kan bewijzen. Dat verzoeker geen namen van dokters kan noemen is te wijten aan het feit dat een dokter een zeer groot respect geniet en dat men ze enkel aanspreekt met hun titel van dokter zonder de naam te kennen. Verzoeker weet dat er nog familie is, met name de broer van zijn moeder, maar hij weet niet waar deze is. Een hele periode woonde hij niet in Afghanistan en was er geen contact, zodat het onmogelijk is om hierop te antwoorden. Verzoeker geeft aan zeer eerlijk te zijn geweest; wanneer hij iets niet wist heeft hij dit als dusdanig gezegd. De verwerende partij haalt er slechts enkele antwoorden uit om verder te motiveren dat verzoeker niet recent afkomstig is uit provincie Kunduz. Verzoeker wijst erop dat hij een paar omliggende dorpen opnoemde, gaf aan waar het districtshuis gelegen is en noemde namen van bekende figuren in de regio. Volgens verzoeker dient men het verhoor in zijn geheel te bekijken en niet enkel die stukken te belichten waar hij het antwoord niet op weet. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had ook andere zaken kunnen vragen; het is niet gezegd dat hij daarop niet spontaan zou geantwoord hebben. Spontaan en zonder aarzeling heeft verzoeker geantwoord op de vraag naar veiligheidsincidenten. De beslissing is dan ook niet in verhouding met de gestelde vragen. Verzoeker

verwijst naar arrest 59577 van 12 april 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en benadrukt dat hij de informatie waarvan sprake in het aangehaalde arrest wel kon geven. De bestreden beslissing is niet in verhouding met het relaas en de door verzoeker verklaarde feiten.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker herneemt zijn asielmotieven en stelt dat zijn leven in gevaar is daar zowel de taliban als de overheidsdiensten naar hem op zoek zijn. Er verschijnen geregeld talrijke berichten in de media waaruit blijkt dat politiemensen om het leven komen. Verzoeker is uit angst voor zijn leven moeten vluchten, hetgeen een bijzonder traumatische gebeurtenis is.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel en persoonlijk risico loopt op ernstige schade en dat hij niet zal kunnen rekenen op de bescherming van de Afghaanse autoriteiten. Daarenboven blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf aangaande de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan aanwezig in het administratief dossier dat er nog talrijke incidenten plaatsvinden waarbij ook burgers het leven laten.

De Raad oordeelt dat ingevolge hun onderlinge verwevenheid deze middelen gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de

feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht geen geloof kon hechten aan verzoekers beweerde problemen met zijn oom in Afghanistan. Verzoeker verklaringen werden immers ondermijnd door zijn gebrekkige kennis dienaangaande. Zo verklaarde verzoeker initieel dat zijn oom net als hijzelf in Pakistan heeft gewoond maar dat hij eerder terug is gegaan naar het dorp en een stuk grond van verzoekers vader heeft afgenomen (stuk 3, gehoorverslag, p. 19). Nadat verzoeker echter gevraagd

werd waarom zijn oom een stuk grond van zijn eigen broer zou willen afnemen antwoordde verzoeker dat hij niet eens weet of het zijn oom was, dan wel zijn vader die het stuk grond van de ander probeerde af te nemen (stuk 3, gehoorverslag, p. 19). Evenmin kan verzoeker het Commissariaat-generaal meedelen wat zijn vader gedurende drie jaar heeft ondernomen om dat stuk grond te verkrijgen. Tevens blijkt verzoeker niet te weten wat zijn vader dan wel van plan was te doen met dat stuk grond. Verzoeker beperkt zich tot het vermoeden dat hij er misschien iets op zou bouwen of laten groeien of het zou verkopen (stuk 3, gehoorverslag, p. 20). Wat betreft verzoekers oom weet verzoeker niet waar deze ergens zou wonen noch wat diens beroep is (stuk 3, gehoorverslag, p. 19). Verzoeker verklaarde weliswaar dat hij voor de overheid zou werken maar kan geen specifieke functie opgeven (CGVS, p. 9, 22). Dergelijke vage verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van deze problemen in ernstige mate. Wat de aangevoerde problemen met de taliban betreft, stelt verzoeker dat zij zijn vader viseren omdat hij ooit voor de overheid zou hebben gewerkt en omdat ze dachten dat hij bepaalde informatie zou bezitten (stuk 3, gehoorverslag, p. 21). Verzoeker is echter niet bij machte om, naast het feit dat hij bij de recherche heeft gewerkt, iets concreets over de functie van zijn vader bij de overheid te vertellen. Bovendien weet verzoeker evenmin van wanneer tot wanneer hij deze functie zou hebben uitgeoefend (stuk 3, gehoorverslag, p. 13). Derhalve kan er geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde tewerkstelling van zijn vader bij de autoriteiten en de problemen die verzoeker en zijn familie als gevolg hiervan zouden ondervonden hebben, noch aan de problemen die verzoeker met zijn oom zou hebben gekend.

Waar verzoeker meent dat zijn onwetendheid en vaagheid aangaande de aangehaalde problemen met zijn oom en de taliban verklaard kan worden door zijn jeugdige leeftijd en het gegeven dat hij weinig geschoold is, dient te worden opgemerkt dat zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij desbetreffend correcte en duidelijke verklaringen kan afleggen. Deze elementen raken immers de kern van verzoekers asielrelaas. Het is niet aannemelijk dat verzoeker niet meer coherente informatie heeft omtrent elementen die aan de basis van zijn problemen in Afghanistan liggen en daarenboven mee de reden van zijn vertrek uit Afghanistan uitmaken. Zelfs van personen met een geringe opleiding mag verwacht worden dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun asielaanvraag, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven. Verzoekers leeftijd en beperkte scholing kunnen zijn onwetendheid en vaagheid dan ook geenszins verschonen. De vastgestelde onwetendheden hebben ook geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

2.5. De commissaris-generaal kon voorts terecht vaststellen dat verzoeker er evenmin in slaagde aannemelijk te maken in werkelijkheid van 2004 tot eind 2007 in Afghanistan binnenshuis te hebben geleefd. Het is immers niet aannemelijk dat verzoekers vader gedurende drie jaar elke dag naar buiten ging met zijn zoon in de wetenschap dat hij door de taliban gevisieerd werd en erop hem geschoten zou kunnen worden. Overigens ondermijnt een dergelijke handelswijze de ernst van de beweerde problemen. De commissaris-generaal kon evenzeer terecht vaststellen dat verzoekers verklaringen omtrent de radiostations niet in overeenstemming zijn met de informatie die aanwezig is in het administratief dossier en dat verzoeker, hoewel hij twee radiopresentatoren benoemt, niet kan zeggen op welke zender deze presentatoren juist te horen zijn. Ook kon worden vastgesteld dat verzoeker niet weet wat voor werk zijn vader deed in de periode dat hij in Afghanistan was, dat hij geen enkele van de dokters bij naam kan noemen die geregeld aan huis kwamen en weet hij niet of er al dan niet buiten zijn oom nog andere familie van hem in Kunduz of elders in Afghanistan woont omdat hij er lang niet geweest is. Tevens werd vastgesteld dat verzoekers kennis over belangrijke personaliteiten in zijn regio zeer beperkt is, dat verzoeker geen kennis blijkt te hebben van de verschillende etnische groepen in de provincie Kunduz, dat hij weinig kennis heeft van omliggende dorpen, dat hij geen weet heeft van zware natuurrampen zoals overstromingen, aardbevingen of droogtes in de tijd dat hij beweerde in Kunduz te zijn verbleven, noch van incidenten met gewapende groeperingen en dat hij geen kennis van de Afghaanse kalender heeft. De Raad stelt vast dat de motieven in de bestreden beslissing omtrent verzoekers afkomst pertinent zijn, allen steun vinden in het administratief dossier waardoor zij door de Raad worden overgenomen.

Waar verzoeker aangeeft dat hij weinig geschoold is, wordt opgemerkt dat zelfs van een persoon met een beperkte scholing redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld. De gestelde vragen hebben dan ook geenszins betrekking op details, maar betreffen eenvoudige vragen over verzoekers dagelijkse leefwereld. Voor zover verzoeker betoogt dat hij met betrekking tot bepaalde aspecten, wel informatie zou hebben gegeven die niet zou zijn opgenomen in de bestreden beslissing, dient te worden

gesteld dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS, nr. 178.032, 19 december 2007).

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 april 2011 en stelt dat het duidelijk is dat hij de in het arrest opgesomde informatie (die de desbetreffende asielzoeker niet kon verstrekken) wel kon verstrekken, dient te worden opgemerkt dat elke asielaanvraag door de commissaris-generaal afzonderlijk wordt onderzocht. Elke asielaanvraag wordt immers individueel benaderd. De commissaris-generaal houdt bij het nemen van een beslissing steeds rekening met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door de asielzoeker. Het feit dat hij wél bepaalde gegevens kon verstrekken, terwijl de asielzoeker in het aangehaalde arrest hier niet in slaagde, is niet bij machte om verzoekers herkomst als dusdanig aan te tonen.

Het gegeven dat een dokter een zeer groot respect geniet, men hem enkel aanspreekt met zijn titel waardoor het logisch is dat verzoeker geen naam kon geven, is een blote bewering die door verzoeker geenszins gestaafd wordt met concrete elementen.

Ook met het louter herhalen van zijn verklaringen kan verzoeker zijn asielrelaas geenszins aannemelijk maken.

De algemene bewering dat er geregeld berichten in de media verschijnen waaruit blijkt dat politiemensen om het leven komen, toont de geloofwaardigheid van verzoekers concrete en persoonlijke asielrelaas niet aan.

De Raad wijst er bovendien op dat het geheel is van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

2.6. Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker zijn beweerde herkomst uit het district Chardara in de provincie Kunduz, in Afghanistan niet aannemelijk. Aangezien aan verzoekers beweerde herkomst geen geloof kan worden gehecht, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar zijn nationaliteit niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Te dezen dient te worden opgemerkt dat het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst onontbeerlijk is om uit te sluiten dat verzoeker hetzij afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is, hetzij ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door geen duidelijkheid over zijn feitelijke herkomst te verschaffen. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412). De stelling dat er in Afghanistan nog talrijke incidenten plaatsvinden waarbij ook burgers het leven laten, is *in casu* dan ook niet relevant.

2.7. De Raad stelt vast dat, nu aan de problemen en aan de beweerde herkomst van verzoeker geen geloof kan worden gehecht, het argument dat hij voor zijn problemen geen beroep kan doen op de bescherming van de in zijn land aanwezige autoriteiten niet dienstig kan worden aangebracht.

2.8. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 10 februari 2012 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze

beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.9. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoeker toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.10. In de mate dat verzoeker door de loutere vermelding van de artikelen 8 en 14 EVRM deze artikelen geschonden acht, wijst de Raad erop dat vaste rechtspraak bij de Raad van State echter stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoeker zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde artikelen zou hebben geschonden, is dit onderdeel van de aangevoerde middelen onontvankelijk.

2.11. De aangevoerde middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF